

Arrest

nr. 153 880 van 5 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies- van 23 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.HAEGEMAN loco advocaat Hajarpi CHATCHATRIAN en van advocaat S.MATROYE loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, met kennisgeving op dezelfde dag, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: N

voornaam: A

(...)

nationaliteit: Mauritanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1 :

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 25/06/2010,08/11/2011,13/07/2015).

Aangezien betrokkene asielaanvraag en aanvraag tot medische en humanitaire regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) negatief werden afgesloten, kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Terugleidina naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 20/02/2009 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 29/10/2009. Deze beslissing werd op 30/10/2009 betekend aan

betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RW ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 30/03/2010. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 17/06/2010) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft op 02/05/2010 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24/10/2011. Deze beslissing is op 08/11/2011 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen). Betrokkene heeft op 30/03/2011 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 14/04/2011. Deze beslissing is op 06/05/2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 14/06/2011 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd definitief onontvankelijk verklaard op 20/06/2013. Deze beslissing is op 02/07/2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 04/05/2012 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 03/07/2015. Deze beslissing is op 13/07/2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Aangezien betrokkene's asielaanvraag en aanvraag t t medische en humanitaire regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) negatief werden afgesloten, kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene werd door de gemeente Nieuwpoort geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden t t ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthoudina

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 25/06/2010, 08/11/2011, 13/07/2015).

Aangezien betrokkene's asielaanvraag en aanvraag t t medische en humanitaire regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) negatief werden afgesloten, kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent aangezien hij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het komt in beginsel aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002, RvS. nr. 105.262 van 28 maart 2002, RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002). Aldus dient verzoeker in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar Mauritanië. De Raad benadrukt dat uit artikel 3 EVRM, noch uit de rechtspraak van het EHRM aangaande artikel 3 EVRM, een uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden afgeleid.

Verzoeker houdt enkel voor dat hij nog steeds wordt gezocht en dat hij bij terugkomst onmiddellijk en onterecht opgepakt en vastgehouden zal worden, wat ontegensprekelijk een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt en dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met dit element. Hij verwijst naar een stuk 2 "Avis de recherche" van 2009 dat hij bij zijn verzoekschrift voegt.

De Raad stelt echter vast dat dit betoog en het "Avis de recherche" in wezen gebaseerd zijn op dezelfde feiten die hij reeds heeft ingeroepen in zijn asielaanvraag van 20 september 2009. Met betrekking tot deze asielaanvraag nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 oktober 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 31 maart 2010 bij arrest nr. 41.085. In het kader van dit beroep werd tevens de "Avis de recherche" van 2009 reeds beoordeeld door de Raad. Gelet op de negatieve beoordeling van verzoekers asielaanvraag door gespecialiseerde asieldiensten en gelet op het feit dat verzoeker geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds in zijn asielprocedure naar voren bracht, blijft verzoeker in gebreke om op precieze en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij bij verwijdering naar Mauritanië zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg wordt op het eerste zicht ook niet aangetoond dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk in de bestreden beslissing heeft geconcludeerd dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Bovendien blijkt uit deze motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde eerst een onderzoek heeft gevoerd naar de bestaanbaarheid van een gedwongen verwijdering met artikel 3 EVRM.

3.3.2.3. In zoverre verzoeker de schending van artikel 3 EVRM verbindt aan zijn medische situatie, stelt de Raad vast dat verzoeker op het eerste zicht geheel niet aantoonde dat zijn medische situatie dermate ernstig is dat hij bij verwijdering naar Mauritanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en er aldus sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM.

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *"in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"*, kan een schending van artikel 3 van EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het komt verzoeker toe om in concreto aan te

tonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn welke zich zouden verzetten tegen de uitvoering van de bestreden beslissing. Verzoeker blijft *prima facie* in gebreke om het vooropgestelde bewijs te leveren. Voorts dient de Raad vast te stellen dat de verblijfsaanvragen van verzoeker in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden afgehandeld. De gemachtigde geeft uitdrukkelijk in de bestreden beslissing aan dat een eerste verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend op 30 maart 2011, onontvankelijk werd verklaard op 14 april 2011 en aan verzoeker werd betekend op 6 mei 2011. Verzoeker heeft hiertegen geen beroep ingediend. Een tweede verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend op 14 juni 2011 en onontvankelijk verklaard op 20 juni 2013. Verzoeker werd hiervan in kennis gesteld op 2 juli 2013. Het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing werd door de Raad verworpen op 16 oktober 2013 bij arrest nr. 112.022. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 24 september 2015 aangaf geen ziekte te hebben die hem belemmert te reizen of naar het herkomstland terug te keren. Hij werd tevens door de centrumarts geschikt bevonden om te vliegen op 24 september 2015.

3.3.2.4. Verzoeker stelt dat de humanitaire regularisatieaanvraag van 2 mei 2012 nog niet definitief afgesloten is omdat tegen de beslissing van 3 juli 2015 waarbij de humanitaire verblijfsaanvraag van 2 mei 2012 in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, nog een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring hangende is bij de Raad, gekend onder rolnummer 176.946.

De Raad merkt op dat een schorsings- en annulatieprocedure bij de Raad geen schorsende werking kent en geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling. Zulke procedure verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad schort bijgevolg evenmin de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten op of verhindert niet dat na het beroep nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Daarenboven merkt de Raad op dat de verzoeker bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen heeft gevorderd bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 3 juli 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Deze vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, op grond van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, werd door de Raad verworpen op 2 oktober 2015 bij arrest nr. 153.860.

3.3.2.5. Wat betreft het motief in de bestreden beslissing dat de asiel- en regularisatieprocedures niet onredelijk lang hebben geduurd, merkt de Raad op dat verzoeker zijn kritiek richt op een overtollig motief waarbij geen afbreuk wordt gedaan aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing, met name dat verzoeker op onregelmatige wijze in het Rijk verblijft, dat geen gevolg werd gegeven aan eerdere bevelen uit 2010, 2011 en 2015 om het grondgebied te verlaten en dat alle medische en humanitaire verblijfsaanvragen werden afgesloten. Deze schragende motieven blijken duidelijk uit de thans bestreden beslissing. Zelfs mocht worden aangenomen dat de gevoerde verblijfsprocedures onredelijk lang hebben geduurd, dan toont verzoeker nog niet aan welk belang hij heeft bij deze kritiek, daar een eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg heeft dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan. (zie: RvS, 18 februari 2008, nr. 179.757; RvV, 15 juni 2009, nr. 28 656; RvV, 5 juni 2012, nr. 82.466)

3.3.2.6. Daargelaten de vraag of uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden afgeleid, blijkt uit de stukken van het administratief dossier zeer duidelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het hoger bleang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker.

Uit de synthesesnota/verwijdering d.d. 9 september 2015 waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat rekening werd gehouden met alle procedures van verzoeker waarbij onder meer het volgende wordt gesteld:

“Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 25/06/2010, 08/11/2011, 13/07/2015).

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 20/02/2009 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 29/10/2009. Deze beslissing werd op 30/10/2009 betekend aan betrokkene. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RW ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 30/03/2010. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 17/06/2010) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft op 02/05/2010 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24/10/2011. Deze beslissing is op 08/11/2011 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Betrokkene heeft op 30/03/2011 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 14/04/2011. Deze beslissing is op 06/05/2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 14/06/2011 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd definitief onontvankelijk verklaard op 20/06/2013. Deze beslissing is op 02/07/2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 04/05/2012 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 03/07/2015. Deze beslissing is op 13/07/2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Betrokkene verklaart een xxx te hebben in België. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Aangezien betrokkenes asielaanvraag en aanvraag töt medische en humanitaire regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) negatief werden afgesloten, kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene werd door de gemeente Nieuwpoort geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden töt ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 juli 2015, betekend op 17 juli 2015, de gemachtigde een onderzoek heeft gevoerd conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de synthesesnota van 3 juli 2015. Daarbij werd vastgesteld dat verzoeker geen kinderen heeft in België, zodat het beginsel van het hoger belang van het kind in casu geen rol speelt. Verder werd vastgesteld dat verzoeker geen familie heeft in België, zodat ook geen rekening moet worden gehouden met een eventueel gezins- en familieleven in België. Tenslotte werd vastgesteld dat alle medische verblijfsaanvragen negatief werden afgesloten zodat ook wat betreft de gezondheidstoestand zich geen probleem stelt.

Verzoeker verwijst op een algemene, vage en ongestaafde wijze naar een gezins- en familieleven, doch laat ter zake na enig concreet element aan te brengen dat wordt gestaafd. Verzoeker verwijst naar een humanitaire verblijfsaanvraag en de raadvrouw benadrukt ter zitting het privéleven dat in die aanvraag werd uiteengezet. De Raad stelt vast dat een privéleven niet valt onder de situaties waarmee overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden.

Wat betreft zijn gezondheidstoestand, herhaalt de Raad dat alle medische verblijfsaanvragen op negatieve wijze werden afgesloten en dat verzoeker nalaat op concrete wijze aan te tonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn welke zich zouden verzetten tegen de uitvoering van de bestreden beslissing.

Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat op eerste zicht niet aannemelijk wordt gemaakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een

incorrecte feitenvinding. Verzoeker toont prima facie niet aan dat de gevolgtrekkingen die gemachtigde uit deze feitelijke vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel blijken op het eerste zicht niet geschonden. Verzoeker toont tenslotte op het eerste zicht niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met miskenning van artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet of met miskenning van artikel 3 EVRM.

Het enige middel is op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er prima facie geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. MAES